

Ristningens höjd 1,86 m., största bredd 1,25 m.

Ristningen består av en oval runslinga, vars ändar nedtill i mitten äro sammanfogade med en bandknut. Slingans bredd är mycket ojämn, delvis är den ovanligt smal för att upptaga runtext. Linjerna äro även mycket illa dragna. Några ornamentala detaljer finnas icke, och slingorna sluta nedtill öppet. Den omramade ytan i mitten är tom. Allt talar för att ristningen har utförts av en ovan klåpare, som icke har förmått att fullborda den.

Inskrift:

+ **ermuntr**

5

Ær(n)mundr.

»Ärnmund.»

Till läsningen: 1 **e** är tydligt stunget. Före denna runa finnes ett +, men efter 7 **r** intet sk. Av 6 **t** finnes endast hst och h. bst; den v. bst. sammanfaller med en djup naturlig spricka i stenen. — Brate läser 1 **i**.

1—7 **ermuntr** är enligt Brate »uppenbarligen namnet på den, som låtit utföra ristningen, som av någon orsak förblivit ofullbordad, sedan ornamenten och detta namn inhuggits».

Om namnet *Ærnmundr* se U 15.

82. Järfälla kyrka.

Litteratur: B 160, 162, L 383. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 286; O. Celsius, SR 2, s. 466; R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 4; UFT h. 3 (1873), s. 47; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 33.

Avbildning: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 160, 162).

Runstenen fanns enligt Peringskiöld i »Gärfälla kyrkedör». Förmodligen låg den som trappsten; den förefaller att ha varit mycket sliten på ytan. Celsius fann den (1 aug. 1728) »framför Kyrkiodören, i Vapnhuset»; den var sönder. Senare uppgifter saknas.

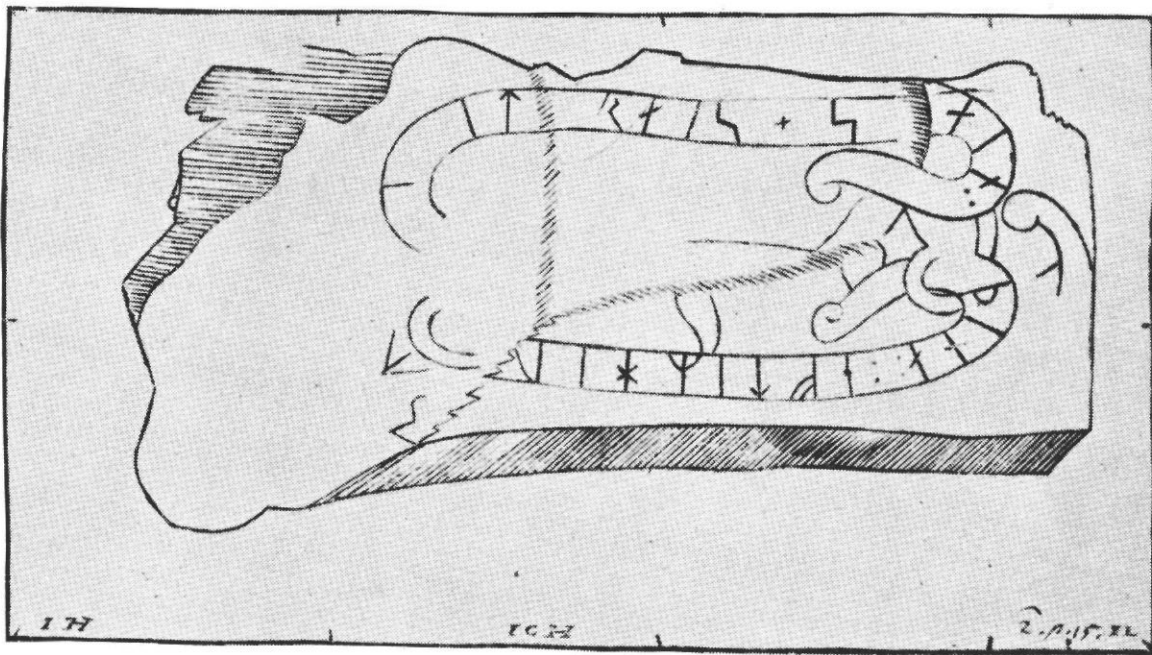

Fig. 66. U 82. Järfälla kyrka. Efter B 162.

Inskrift (enligt B 160, det inom [] kompletterat efter Celsius):

... **it** **rais** - + **s** - **ain** : **pina** : **eftir** [×] **h** [a] **u** ... [sin ·]

5 10 15 20 25

... [l]et ræis[a] s[t]æin þenna æftir ... sinn.

»... lät resa denna sten efter ... sin.»

Till läsningen: Hadorph och Leitz ha 23 i; 25—27 **sin** saknas. — Celsius har endast 13—27 **pina : eftir** × **hau** ... **sin**.

83. Järfälla kyrka.

Litteratur: O. Celsius, SR 2, s. 466.

Utom U 82 synes ytterligare en runsten ha funnits vid Järfälla kyrka. Celsius har nämligen vid sitt besök på platsen den 1 aug. 1728 gjort följande anteckning: »En förlorad och utnött sten ligger äfven väl uthan för vapnhusdören i Järfälla på Kyrkiogården. Synes ock några st. deraf ligga ... med skriften neder åt backen. Men alt sönder.»

Sommaren 1939 nedlades en kvarnsten i markytan utanför ingången till vapenhuset på kyrkans södra sida. Därvid kommo delar av en runsten i dagen, ett par större och en mångfald mindre. Den ristade ytan var ytterst sliten. På ett stycke funnos ett par runor **ta**, på ett annat spår av en slinga.

84. Egglunda, Järfälla sn.

Pl. 53.

Litteratur: D 2:36. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 3 f. (n:r 52), Anteckningar (ATA); UFT h. 3 (1873), s. 48; E. Brate, Anteckningar 1902 (ATA); B. Bergman i Fornvännen 1926, s. 201.

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; Brate (ATA); Bergman a. a.

Dybeck omtalar såsom nyfunna två stycken av en runsten vid Egglunda. De lågo såsom trappstenar, det ena utanför boningshusets gaveldörr, det andra vid en uthusdörr. Vid Brates besök 1902 låg det större stycket utanför boningshusets gavel, det mindre var förkommet. Det har ej heller senare kunnat återfinnas. År 1925 uttogs den återstående delen av runstenen ur trappan och restes o. 100 m. från boningshuset i Egglunda (numera statarbostad, hemmanet Egglunda lyder under Väddesta), o. 20 m. N om vägen Barkarby skola—Väddesta, mellan vägen och Egglunda.

Ljusgrå granit. Höjd 1,07 m., bredd 0,72 m. Ytan är tämligen ojämn. Ristningen här och var rätt sliten, men alla runorna äro fullt tydliga och säkra.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Dybeck):

× - **škautr** × **lit** × **rai** [sa × stai - -] ... **buenta** -

5 10 15 20 25

[A]sgautr let ræisa stæi[n] ... boanda ...

»Åsgöt lät resa stenen ... [efter sin] make.»

Till läsningen: Inskriften börjar med ett tydligt ×. Därefter finns ingen runa i behåll före